

PETER HUHEL / TEOFRASTOV VRT

tt

Biblioteka za svetsku književnost
Poezija

Urednik: Dejan Matić

Dizajn korica: Dragana Nikolić

Copyright © Mathias Bertram, Berlin, 2016

Copyright © of the translation: S. Fisher Foundation by order of
TRADUKI, 2016

Copyright © ovog izdanja Treći Trg, 2016

traduki^T

Objavlivanje ovog dela podržao je TRADUKI, književna mreža koju čine Savezno ministarstvo za Evropu, integracije i međunarodne poslove Republike Austrije, Ministarstvo inostranih poslova Savezne Republike Nemačke, Švajcarska fondacija za kulturu „Pro Helvecija“, Ured saveznog kancelara Republike Austrije, „KulturKontakt Austrija“, Gete institut, Javna agencija za knjigu Republike Slovenije (JAK), Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Resor za kulturu Vlade Kneževine Lihtenštajn, Fondacija za kulturu Lihtenštajna, Ministarstvo kulture Republike Albanije, Ministarstvo kulture i informisanja Republike Srbije i Fondacija „S. Fišer“.

PETER HUHEL

Teofrastov vrt

izabrane pesme

Izabrao i preveo sa nemačkog
Stevan Tontić

Treći Trg — Čigoja štampa
Beograd 2016

Naslov izvornika

Peter Huchel, Gesammelte Werke in zwei Bänden,
herausgegeben von Axel Vieregg, Band I, Die Gedichte,
Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main 1984

NJEMAČKA

I

Ako se pod teškim šumskim korjenima
i sklonilo žara i zlata dosta,
Njemačka je mračna, u Njemačkoj zima.

Tamo gdje s plamenom čađ kruži,
tu na krčagu so od suze osta,
kroz pokrov procuri krv što tuži.

Al nikad ne krenu jutarnjom rosom,
s okom koje raspinje strast žarka,
jasno pozvana, pod jakim zanosom,
jedna bosonoga Žana od Arka.

1927.

II

Sinovi najpozniji, vi se ne hvastajte,
sinovi osamljeni, svjetlost sačuvajte.
Da o vama još kazuje istorija,
da ne zveči lanac koji sija;
lagano, sinovi, duh prekidajte.

1933.

III

Svijet vukova, svijet pacova.
Krv i strv u hladnoj ognjišta memli.
Ali još sjenke mrtvih bogova
tumaraju po zemlji.

Božanstven ostaje čovjek i pomiren.
I opet će do slobodnog daha doći.
I mada rulja s podsmijehom nadire,
ona će proći.

1939.

RANE PJESME

AVRAM

Koji talentom i vještinom steče
žito nebesa (lihvarska pamet),
potpali suvad, jagnje prvijenče,
na izdubljenom kamenu namet.

Tad viknu mu vjetrom i listom jako:
prije no svoje marvinče rasporiš,
čije se blejanje ne čuje nikako,
i mene po imenu osloviš...

I viknu mu vjetrom i listom jako:
neka ti smrt drob izvadi!
Ti sjekiru i vatru nasiti tako
i dišeš da ja patim od gladi.

Svoje meso kidam, moja je koža,
i padam da strijepiš oko toga,
govorio je Avram ispod noža.
Tad strahovanje pade na Boga.

NAD LOVCIMA LOVI PAS VEĆI

Kad s nosačima plijena nosim
kroz tamnu se dolinu tegleći,
tamo gore nad lovcima svim
brz kao vjetar lovi pas veći.

Jer za leđima osjećam jednoga
što u moje se lovište sruči,
i moj je puls spram njegovoga
samo kao sluga koji se muči.

Samo kao sluga koji plijen
gomila za sebe u težak teret,
hajku slušajući dok vjetar bije,
hajku što mu prekрати let.

S nosačima li plijena nosim,
mračan starom dolinom tegleći,
tamo gore nad lovcima svim
u lov se gladan dao pas veći.

SEOSKO PREDANJE

Seljani kazuju: našli jednog dana
u močvari sa šašom služavku sitnosopstvenika,
mlađana, visila je unakrst svezana,
suknju ispod koljena stegla lika,
zadavljena rupcem, podugačkim, tkanim,
klateć se na niskoj orahovoj grani.

Seljani kazuju da od toga dana
ni kljuse ne mari list oraha da jede
i da stoka, unaokolo napasana,
s otrovne mu sjenke odvraća poglede.

Seljani prenose da ljeti širom dola
zelenbube sliste zelen drveća do gola.

SRP SATANE

Da zemljom ide, ko se još osmjeli,
pošto kalendar u nebu ispari
i mrtvi u kosi lepršaju anđeli.

Kad truba strašnoga zavijati stane,
stoji već spreman srp Satane...

Navali da kosimo, jedna usta zvaše.
Ali da nosimo, razlog nam ne daše.

REKVIJEM

Prije nego što zoru osvojiš
po ševinom svijetlom tragu,
znak neki daj nam kada stojiš
u noćima na kućnom pragu.

Odnosiš nam svoju kosu bijelu,
noćno uzdisanje dugo i tiho.
A gdje pogled Tvoj bje na stolu
još se miješa jelo i so.

Tvoje oko gori, dan se gasi
a mi do Tebe ne dosežemo.
Ipak dišemo, ma gdje da si –
i znak Tvoj tada dobijemo:

Hljeb što hrani našu žalost,
posivio našim suzama vlažen,
tako si okrenuo u svjetlost
da sija iznutra preobražen.